

Свідомість втрати не гніте  
і не хвилюють ранні хиби.  
Життя – мов поле золоте:  
уже чорніють перші скиби.

І серце вже не в тім вогні,  
вже не таке ясне і чуле...  
В вечірню сутінь у вікні  
навчусь я згадувать минуле.

Чуття невичерпаний скарб  
вже не такий проте багатий:  
спокійних ліній, тихих фарб  
я став задумливо шукати.

І пестить байдуже рука  
колосся степу, саду грона,  
як певність сумно виника:  
не повернутися з полону.